

Arrest

nr. 238 275 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoeker op 31 oktober 2019 heeft ingediend met het oog op de gezinsherenging met zijn broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft en in België verblijft. De motieven ervan luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 31.10.2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 23.02.1981

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.10.2019 gezinshereniging aan met zijn broer zijnde B. K., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer ...

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene*
- Stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 14.11.2019, 16.12.2019 en 14.01.2020. Deze geldstortingen dateren van na de huidige aanvraag gezinshereniging en dus van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- Attestations administrative n° 02/2019 (dd. 14.01.2020) en nr 2905/2018 (dd. 31.12.2018) waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres als betrokkene verbleef voor zijn vertrek uit Marokko. Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voorzover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert november 2012 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert 31.10.2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.*
- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 11.04.2017, 05.07.2017, 15.08.2017, 11.05.2017, 13.06.2017, 04.10.2017, 17.10.2017, 24.11.2017, 22.12.2017, 31.01.2018, 07.02.2018, 14.03.2018, 16.04.2018, 15.05.2018, 23.06.2018, 20.07.2018, 17.08.2018, 24.09.2018, 22.10.2018, 26.12.2018, 14.01.2019, 20.02.2019, 02.10.2019, 17.07.2019, 18.06.2019, 26.08.2019.*

Deze stortingen (2017, 2018 en 2019) zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit de visumaanvragen van betrokkene bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko in 2016 én in 2018, verklaarde betrokkene immers handelaar/bedrijfsleider van beroep te zijn.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC » en « Attestation de revenu global » beide met nr 62 dd. 14.01.2020 en « Attestation de revenu global » met nummers 62 dd. 14.01.2020 en nummer 159 dd. 07.02.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook hebben zij betrekking op een situatie van na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Certificat de charge de familie (nr. 1700) dd. 07.02.2019, waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Werkgeversattest en loonbrieven voor de periode juli - december 2019 op naam van de referentiepersoon. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert november 2012 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 31.10.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 31.10.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1- De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch. 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2- De artikelen die van toepassing zijn op een aanvraag gezinshereniging met een broer die EU-burger is zijn de volgende:

Artikel 47/1 :

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 4 Ob is, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden

bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven. ”

In casu heeft verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend als ander familielid en zich gebaseerd op twee verschillende gronden:

a) omdat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer én ook in België

b) omdat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn broer tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

3- De voorwaarde van het ten laste zijn van de burger van de Unie moet volgens de Memorie van toelichting bij de Verblijfswet, geïnterpreteerd worden conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, aangezien het gaat om een omzetting van artikel 3.2, eerste lid a) van de Burgerschapsrichtlijn. Dit artikel stelt het volgende:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) Andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. ”

In een Mededeling van de Europese Commissie wordt duidelijk omschreven welke voorwaarden worden gekoppeld aan het begrip 'ten laste zijn':

« Volgens de rechtspraak van het Hof (Zaken 316/85, Lebon (punt 22), en C-1/05, Jia (punten 36-37) vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU- burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was (Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in de eerste plaats worden beoordeeld of gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, punt 96)

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd (Zaken C-215/03, Oulane (punt 53), en C-1/05, Jia (punt 41). Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de

betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. » (MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2.7.2009, <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM%3A2009%3A0313%3AFIN%3ANL%3APDF>)

Uit deze mededeling vloeit voort dat de materiële steun van de referentiepersoon nodig was om in de basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst. Dat betekent dat men in de periode voor de aanvraag tot gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die vervoegd wordt. Dit om minimaal te kunnen overleven in het land van herkomst of de gewoonlijke verblijfplaats. Volgens de Mededeling is er geen exacte tijdsvoorwaarde gekoppeld aan het begrip 'ten laste zijn', maar moet het gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

In casu blijkt dat verzoeker sinds 11/04/2017 elke maand een bedrag van ongeveer 300 EUR toegestuurd kreeg van de referentiepersoon, en dit tot aan zijn komst naar België. Op het moment dat hij het gezin van zijn broer vervoegde, werd er een bankrekening geopend op zijn naam en kreeg hij maandelijks een bedrag van 350 EUR. Er kan moeilijk ontkend worden dat dit een vorm van echte, structurele materiële steun oplevert.

De vraag die zich dus nog stelt is of deze materiële steun nodig was om hem toe te staan in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij rekening gehouden moet worden met het bestaansminimum in Marokko. Uit verschillende rapporten blijkt dat het mediaan inkomen maandelijks ongeveer 2.723 dirham bedroeg in 2018 (ong. 258 EUR). Dit varieert sterk van sector tot sector, waarbij het in de landbouw kan zakken tot ongeveer 150 EUR, en in andere sectoren kan stijgen tot 500 EUR per maand (stuk 2 en 3). Verzoeker kreeg gedurende 2,5 jaar een bedrag van 300 EUR toegestuurd door zijn broer. Gelet op het gemiddeld inkomen in Marokko stemt dit bedrag overeen met wat hij onder normale omstandigheden zou verdienen via eigen arbeid. Deze financiële steun van zijn broer was het enige dat hem toeliet om te leven met het bestaansminimum.

Uit de Mededeling blijkt dat het voorleggen van een certificaat waarbij iemand ten laste wordt genomen door een EU-burger op zich niet het bewijs oplevert hiervan. Maar wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. In casu is er niet enkel sprake van een certificaat van de Marokkaanse autoriteiten tot tenlasteneming, er zijn ook administratieve akten die het gebrek aan inkomsten van verzoeker aantonen, alsook de betalingsbewijzen van de maandelijkse geldstortingen.

De minister motiveert in de bestreden beslissing niet waarom de maandelijkse geldstortingen vanaf 2017 te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden. Er wordt niet aangetoond dat werd nagegaan wat het minimum aan inkomsten is dat verzoeker nodig had om in Marokko te kunnen overleven. Verzoeker heeft er dan ook het raden naar waarom een maandelijks bedrag van 300 EUR niet voldoende zou zijn om te voorzien in zijn bestaansminimum.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat er in om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De handelswijze van de minister is duidelijk in strijd met deze doelstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het onderzoek van de aanvraag er enkel op gericht is om de aanvraag te kunnen afwijzen. De feitelijke toestand van materiële afhankelijkheid bewijzen kan met elk passend middel, maar wordt onmogelijk gemaakt door de manier waarop de minister de bijgebrachte attesten in twijfel trekt. Bovendien werd de aanvraag niet voldoende zorgvuldig voorbereid, minstens werd deze niet afdoende gemotiveerd."

2.2. Voor de theoretische omkadering en de toepasselijke wettelijke bepalingen, kan worden verwezen naar de uiteenzetting van verzoeker.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld, ten eerste, dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De motivering daaromtrent wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en blijft derhalve onverminderd overeind.

Verder heeft de verwerende partij ook geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker stelt dienaangaande in essentie dat er sprake is van een certificaat tot tenlasteneming, van administratieve akten die zijn gebrek aan inkomsten aantonen en betalingsbewijzen van maandelijkse

geldstorting, dat niet wordt gemotiveerd waarom de maandelijkse geldstorting te beperkt zouden zijn en niet wordt aangetoond wat het minimum is aan inkomsten dat verzoeker in Marokko nodig had om te kunnen overleven, zodat hij er het raden naar heeft waarom een maandelijks bedrag van 300 euro niet voldoende zou zijn om te voorzien in het bestaansminimum.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de verwerende partij de verschillende administratieve attesten die verzoeker had bijgebracht heeft afgedaan als verklaringen op eer die op zich niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs. Met betrekking tot het "*attestation de non-imposition à la TH-TSC*" en het "*attestation de revenu global*" beide met nr. 62 van 14 januari 2020 enerzijds en het "*attestation de revenu global*" met nrs. 62 van 14 januari 2020 en nr. 159 van 7 februari 2019 werd daar nog aan toegevoegd dat zij betrekking hebben op de situatie van na verzoekers vertrek uit Marokko. In het bijzonder met betrekking tot het "*certificat de charge de famille*" wordt ook nog gesteld dat geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving ervan werden voorgelegd.

Verzoeker gaat niet met concrete argumenten in op deze beoordeling, laat staan dat hij aantoont dat ze verkeerd zou zijn, of kennelijk onredelijk. Zijn loutere bewering dat het onderzoek van de aanvraag er enkel op is gericht om de aanvraag af te wijzen, volstaat daartoe uiteraard niet. Derhalve kan hij niet zonder meer verwijzen naar de door hem neerlegde certificaten en administratieve attesten om zijn gebrek aan inkomsten aan te tonen, nu zij niet worden aanvaard als zijnde een afdoende bewijs van zijn onvermogen.

Een en ander klemt bovendien des te meer nu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden aangewend voor andere doeleinden, nu uit zijn visumaanvragen in 2016 en 2018 is gebleken dat verzoeker verklaarde handelaar/bedrijfsleider van beroep te zijn. Ook deze vaststelling laat verzoeker ongemoeid, terwijl in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn eigen verklaringen, inkomsten kon betrekken uit zijn bedrijfsleiderschap. In die optiek kan het niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt dat de verwerende partij van oordeel is dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op de geldstorting van zijn broer was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. Zelfs aangenomen dat het bedrag dat maandelijks door verzoekers broer aan hem werd overgemaakt overeenstemt met wat zou kunnen worden verdiend via arbeid, zoals verzoeker betoogt onder verwijzing naar informatie over de minimumlonen in Marokko, laat het geheel van de gegevens niet toe om vast te stellen dat afdoende werd aangetoond dat verzoeker was aangewezen op de steun van zijn broer om in zijn basisbehoeften te voorzien. De verwerende partij moest derhalve niet nagaan wat het minimum aan inkomsten is dat verzoeker nodig zou hebben om te voorzien in zijn bestaansminimum nu hij, het weze herhaald, niet had aangetoond onvermogen te zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, en al evenmin dat zij daar niet afdoende over heeft gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS